

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 940/2020
23.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Небојше Ковачевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К број 1425/18 од 05.11.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 191/20 од 11.03.2020. године, у седници већа одржаној 23. септембра 2020. године, једногласно, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Небојше Ковачевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К број 1425/18 од 05.11.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 191/20 од 11.03.2020. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К број 1425/18 од 05.11.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која се има извршити у просторијама у којима окривљени станује, са електронским надзором. Истовремено је одређено да уколико окривљени прекрши одредбе Кривичног законика и напусти ове просторије, суд ће заменити казну затвора у кућним условима казном затвора у установи за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 године и 4 месеца.

На основу члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да Основном јавном тужилаштву у Новом Саду накнади трошкове судско-медицинског вештачења у износу од 24.057,00 динара и саобраћајно-техничког вештачења у износу од 29.120,00 динара, те да суду плати на име неуропсихијатријског вештачења износ од 16.102,00 динара, а на име медицинског вештачења износ од 6.270,00 динара, укупно 22.372,00 динара, све у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Окривљени је обавезан и да оштећенима надокнади трошкове поступка на име заступања од стране пуномоћника у износу од 339.375,00 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 191/20 од 11.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Новом Саду К број 1425/18 од 05.11.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Небојша Ковачевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и због повреде одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на ком се не могу заснивати – на исказу вештака судске медицине др Владимира Пилије са главног претреса одржаног дана 08.03.2019. године. С тим у вези, бранилац наводи да се наведени судски вештак на главном претресу, без задатог предмета вештачења, изјаснио о степену алкохолисаности окривљеног критичном приликом, што је супротно одредбама члана 117. и 118. ЗКП, обзиром да у конкретном случају „никада није одређено вештачење на основу члана 117. ЗКП, а не постоји писана наредба у смислу члана 118. ЗКП“. Надаље, према ставу браниоца, исказ наведеног вештака дат на главном претресу дана 08.03.2019. године супротан је закону, јер вештак није опоменут у складу са одредбом члана 119. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Ово стога што из списка предмета – из записника о главном претресу одржаном дана 08.03.2019. године произилази да је заменик Основног јавног тужиоца предложио да се на том претресу саслуша стални вештак судске медицине др Владимир Пилија, имајући у виду да у списима постоји извештај о експетризи утврђене алкохолемије код окривљеног критичном приликом, те да се у том смислу судски вештак изјасни и утврди алкохолемију окривљеног, са којим предлогом су се сагласили и пуномоћник оштећеног – адвокат Жељко Чавић, и бранилац окривљеног – адвокат Небојша Ковачевић.

Како, дакле, наведени судски вештак на сагласан предлог странака саслушан на околност степена алкохолемије код окривљеног критичном приликом, те обзиром да је др Владимир Пилија стални судски вештак и да стога није било неопходно да у смислу члана 119. ЗКП буде опоменут на главном претресу, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да исказ овог вештака представља незаконит доказ и да је правноснажна пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбио као неоснован.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, обзиром да је суд у првостепеној пресуди пропустио да утврди виност окривљеног у односу на лакшу последицу из члана 289. КЗ, а према ставу браниоца у односу на ово дело околности случаја указују на нехатно чињење, односно на основни облик дела из члана 289. став 3. ЗКП, јер у конкретној ситуацији „не може бити говора о израженој безобзирности учиниоца, нити има оправдања да се алкохолисаност возача изједначава а ргіогі са умишљајем“.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни касациони суд налази да правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Наиме, у изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени АА критичном приликом, способан да схвати значај својих дела и да управља својим поступцима, поступајући као учесник у саобраћају на путевима, не придржавајући се саобраћајних прописа, управљајући возилом под дејством алкохола у стању тешке алкохолисаности, са садржајем алкохола у крви од 1,58 мг/мл противно одредби члана 187. став 2. у вези става 5. тачка 5. ЗОБС-а, а услед које алкохолисаности није био способан да безбедно управља возилом, прешао у коловозну траку намењену кретању возилима из супротног смера, што је противно одредби члана 35. став 1. ЗОБС-а, те услед чега дошло до контакта између предњег левог угла његовог возила и предњег левог точка и возачких врата путничког возила којим је управљао оштећени ББ, при чему је био свестан забрањености својих радњи и да истима може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот и тело људи, на шта је пристао, истовремено олако држећи да услед тога код неког лица неће наступити тешка последица, а услед

чега су оштећени наведени у изреци првостепене пресуде задобили тешке и лаке телесне повреде.

Како је, дакле, у изреци побијане пресуде јасно наведен евентуални умишљај у односу на основно кривично дело, те свесни нехат у односу на тешке телесне и лаке телесне повреде које су оштећени задобили критичном приликом, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да је суд у побијаној пресуди пропустио да утврди виност окривљеног у односу на лакшу последицу из члана 289. КЗ.

Стога је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, у осталом делу, бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, налазећи да је одлуком о кривичној санкцији повређен кривични закон, а с тим у вези истиче да су и првостепени и другостепени суд неправилно ценили околности од значаја за одмеравање казне.

Како се изложеним наводима захтева у суштини побијају околности које су од значаја за одмеравање врсте и висине казне, односно на повреду одредаба члана 441. став 1. ЗКП, због које повреде у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП окривљенима преко бранилаца није дозвољено подношење овог ванредног правног лека, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, захтевом се указује на повреду одредаба члана 441. став 4. у вези члана 261. до 268. ЗКП, и с тим у вези наводи да није било услова да суд донесе обавезујућу одлуку да окривљени оштећеном надокнади трошкове поступка који се тичу заступања по пуномоћнику, јер је њихов број неутврђен. Како се изложеним наводима захтева износи сопствени чињенични став да суд није утврдио, односно идентификовао оштећене, дакле указује се на одредбу члана 440. ЗКП, због које повреде такође није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Захтевом за заштиту законитости побија се и веродостојност извештаја лекара специјалисте од 18.06.2017. године, који се односи на степен повреда које су критичном приликом задобили оштећени ВВ, ГГ и ДД, и с тим у вези истиче да су на ова три извештаја хемисјком оловком дописани подаци који се тичу степена повреде, односно указује се на то да ови извештаји нису веродостојни у смислу члана 138. у вези члана 16. став 3. ЗКП, а због којих повреда такође није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, те је и у овом делу захтев одбачен као недозвољен.

Најзад, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. КЗ, нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

У вези са овом повредом закона, бранилац у захтеву за заштиту наводи да је окривљени својим радњама поступао противно одредбама Закона о безбедности

саобраћаја на путевима („Сл. гласник РС“ број 41/09 до 41/18), да је кривично дело учињено дана 18.06.2017. године, те да је у конкретном случају супротно одредби члана 5. КЗ на окривљеног ретроактивно примењен закон са изменама од 31.05.2018. године.

Међутим, како у захтеву није конкретно наведено коју је тачно одредбу суд применио у односу на окривљеног, односно коју одредбу није применио, те на тај начин учинио повреду закона, имајући у виду да одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева опредељење о којој тачно повреди закона је реч и образложење конкретно у чему се та повреда састоји, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај, због чега је поднети захтев у овом делу одбацио.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 485. став 4. и у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић